

figer: Ja, rimeligvis er den Skade, jeg har, saaledes, at jeg strax kan faae Pension, og sandsynligvis er det ogsaa saa, at jeg om nogle Aar kan faae Pension paa Grund af Stadens Indflydelse paa hele mit Helbred. Men jeg vil undlade at anmelden dette saa længe som muligt, fordi jeg for Tiden er i en Stilling, hvor det kan være generende for mig at anmelden det. Derfor udsætter han det til en Tid, hvor det er mere paatrængende at gjøre Retten gjældende, og da kan jeg ikke se, at det er underligt, at Domstolene, naar den Mand, der har anmeldt sit Krav for fire Aar siden, nu endelig gjør sit Krav gjældende paa Understøttelse for hele Tiden, i Overensstemmelse med den gjældende Lovgivning, da kjender han berettiget til, under Hensyn til Lovens § 2 sidste Punktum at nyde Ret til Pension for de sidste 6½ Aar. Altsaa dette Tilfælde kan jo heller ikke overraske, og de andre anførte Tilfælde ere kun løselig berørte. Hvorledes de hænge sammen veed jeg ikke, men jeg siger kun, at de i dette Tilfælde nævnte Domme tale ikke til Afstræffelse for Invalidebestyrelsen med Hensyn til at fortsætte sin billige og staansomme Fortolkning af selve Invalideloven, saaledes som den kan forstås, og i den Mand, som Lovgivningsmagten, altsaa baade Regjeringen og Rigsdagen, havde været enige om, og hvis det altsaa ikke kan bevises, at Domstolene tage for meget Hensyn til eller bygge for stærkt blot paa det Faktum, at Invalidebestyrelsen tilkjender den vedkommende Forsørgelse, saa siger jeg, kan det ikke være i Invalidernes velforstaede Interesse. Derimod kan det ikke negtes, at Lovforslaget, saaledes som det er affattet, vil nu og i Fremtiden bortskjære den Ret, som Afskillige — eller blot Enkelte, det er nok — ellers efter den bestaaende Lovgivning have, og det, tror jeg ikke kan negtes, er at komme over Gjerdet, hvor det er lavest. Uagtet Bestemmelserne i Hævedsretten ere meget uklare, taler man dog om, at en Mand kan undlade i 20 Aar at paatale sin Ret, uden at han fortaber den; det er det laveste Maal, man sætter. Her siges der, at hvis Vedkommende ikke paataler sin Ret i 18 Maaneder minus Tiden til Underfølgelse, har han fortabt sin Ret. Smidletid kan jeg ikke kjønne rettere, efter hvad den ærede Minister senere udtalte, end at der er visse Grunde for at faae nærmere bestemte Regler for Fremtiden i denne Sag, og naar Fristen ikke sættes for kort, bør der rimeligvis kunne vindes Enighed om Bestemmelser i lignende Retning, som Lovforslaget gaar i for fremtidige Tilfælde, men at give Loven Indflydelse paa dem, der

allerede ere blevne Invalider, og bestjære dem noget af den Ret, de maatte have, er Noget, jeg har Betænkelse ved, navnlig naar der er Tale om Krigsinvalider, og jeg skal tilføie særlig for alle dem, der have haft Pension, som er blevet negtet dem, eller som stadig ere negtede Pension. Med Hensyn til disse Bemærkninger vilde jeg dog gjerne spørge, om den ærede Minister virkelig mener, at den milde Fortolkning af Lovene, hvorved Vedkommende optages til Invalideforsørgelse og navnlig i tredje Klasse — og det Samme gjælder ogsaa, naar man optager Saadanne, med Hensyn til hvilke man ikke tør benegte Muligheden af en Marsjagsforbindelse mellem den nuværende Svagthed og Krigstjenesten — i det foreliggende Tilfælde giver noget som helst Holdpunkt for Domstolene til at dømme Invalidebestyrelsen imod. Det er dette Spørgsmaal, jeg gjerne vilde have be-
svaret.

Finansministeren (Estrup): Jeg skal først bemærke, at det ærede Medlem ikke har ganske Ret i, at Spørgsmaalet kun vilde komme til at dreie sig om Forsørgelse i 3die Klasse, hvor det er tvivlsomt, om Vedkommende er Invalid eller ikke. Dersom det f. Ex. er en fuldstændig Blindhed, der tales om, og naar den Vedkommende mener at kunne henføre den til Overanstængelse i 1864, kommer det til at dreie sig om Forsørgelse af 1ste Klasse. Endvidere har det ærede Medlem heller ikke Ret i, at den nuværende Invalidelov i sin § 2 taler om Andragender om Invalideunderstøttelse. Det, der tales om i § 2, er om Anmeldelse af en lidt Bestadigelse, uden at Bestadigelsen endnu kunde medføre nogen Forsørgelse. Det er for at lette en senere Bedømmen af Tilfælde, at § 2 har opfordret til i Tide at anmelden, naar en Mand mener sig bestadiget i Militærtjenesten, men der er aldeles ikke Spor af, at denne Meddelelse har et Andragendes Karakter. For det Tredie skal jeg tillade mig at bemærke, at indtil denne Høiesteretsdom af 1886 har Ingen ment — ja, naar jeg siger: Ingen, gaar jeg maaste noget for vidt, men det har i alt Fald været den almindelige Mening, at der ikke var Spørgsmaal om Efterbetaling af Invalideforsørgelse. Der skal ikke kunne paavises et eneste Tilfælde lige siden 1851, hvor en saadan Efterbetaling er sket, eller har været forlangt af Noget. Jeg tror altsaa paa ingen Maade, at det kunde gjøres gjældende nu, at dette vilde være stridende mod den almindelige Retshvidtsbed, at man affaar Invaliderne fra en Ret, som de have havt, lige siden Invalide-